

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/79/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114226270
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4114226270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcov: 1. A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XX, 2. E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., F. X, práve zastúpení: Mgr. Štefan Slováčik, advokát so sídlom Nitra, Palánok 3, IČO: 36 110 787, proti žalovaným: 1. A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., H. XX, 2. I. J. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., H. XX, právne zastúpení: Advokátska kancelária VIS LEGIS s. r. o., so sídlom Bratislava, Panenská 7, IČO: 47 728 949, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 17C/195/2014-334 zo dňa 12. mája 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým zhora uvedeným rozhodnutím súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcov zamietol (výrok I.) a žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (výrok II.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 1, 2, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“, alebo „OZ“), § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v 1. a 2. rade sa podanou žalobou domáhali, aby súd prvej inštancie určil, že kúpna zmluva zo dňa 07.09.2011 uzatvorená medzi žalovanými na jednej strane ako predávajúcimi a K. L. I. ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva nehnuteľnosti - bytu evidovaného na LV č. XXXX, kat. územie C., je voči ním neúčinná. Ďalším výrokom sa domáhali určenia, že darovacia zmluva zo dňa 16.07.2012 (č. I. 22) uzavretá medzi K. L. I. ako darcom a žalovanou v 2. rade ako obdarovanou, predmetom ktorej bolo darovanie vlastníckeho práva nehnuteľnosti - bytu evidovaného na LV č. XXXX, kat. územie C., je voči žalobcom neúčinná. Po oboznámení sa s jednotlivými listinnými dôkazmi zistil súd prvej inštancie, že predmetom prevodu z kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 (č. I. 14) uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalobcom v 1. rade ako kupujúcim, boli nehnuteľnosti zapísané na LV číslo XXXX, vedeného katastrálnym úradom v C., Správa katastra, označené ako pozemky - par. č. XXXX o výmere XXX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, stavby - súpisné číslo XXX - parcela číslo XXXX, druh stavby

- rodinný dom, s tým, že kúpna cena bola dojednaná vo výške 6.310.000,- Sk. Z kúpnej zmluvy zo dňa 07.09.2011 uzatvorenej medzi žalovanými v 1. a 2. rade ako predávajúcimi a K. L. I. E. kupujúcim bolo zistené, že predávajúci predmetnou kúpnu zmluvou predávajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v ich bezpodielovom spoluvlastníctve v katastrálnom území C., zapísané na LV číslo XXXX pre katastrálne územie C., register C/KN a to byt číslo 7, X M., B. 0, bytového domu súpisné číslo XXXX - C. N. - E. M., na parcele číslo XXXX/XX - zastavané plochy a na nádvoria o výmere XXXX m² a bytového domu súpisné číslo XXXX - nadstavba bytov, Autopark Polygón na parcele číslo XXXX/XX - J. plochy a nádvoria o výmere XXX m² v celosti. Zároveň predmetnou kúpnu zmluvou došlo k odpredaju aj spoluvlastníckeho podielu XXXX/XXXXXXXX-XX k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu, spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXXXX - in na parcele číslo XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX l. a parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pričom predmetný byt sa nachádza na adrese H. XXXX/XX, G. I.. Predmetná nehnuteľnosť teda bola odpredaná kupujúcemu K. L. I. za kúpnu cenu vo výške 99.226 eur. Z darovacej zmluvy (č. I. 22) uzavretej medzi darcom K. L. I. a obdarovanou žalovanou v 2. rade bolo zistené, že darca daroval nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v katastrálnom území C., zapísanú v LV číslo XXXX pre katastrálne územie C., register C/KN a to byt číslo X, X M., B. 0, N. O. G. P. XXXX - C. N. E. M. na parcele číslo XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² a bytového domu súpisné číslo XXXX - nadstavba bytov E. M. na parcele číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² v celosti a zároveň bol darovaný aj spoluvlastnícky podiel k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu, ako aj spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXXXX-XX parcela číslo XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m² a parc. číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², pričom sa jedná o byt nachádzajúci sa na adrese H. XXXX/XX G. I.. Ďalej zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 26.09.2012 bolo zistené, že A. A. B. resp. žalobca v 1. rade ako postupca uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok s postupníkom E. B. resp. žalobcom v 2. rade, pričom predmetom bolo bezodplatné postúpenie pohľadávky postupcu vo výške 202.233,94 eura na postupníka, a to právnym titulom dlhu - zálohom kúpnej ceny v zmysle kúpnej zmluvy uzavretej dňa 26.09.2007. Zo spisu tunajšieho súdu pod sp. zn. 19C/128/2013 súd prvej inštancie zistil, že žalobca v 2. rade E. B. si podal dňa 28.09.2012 žalobu proti A. G., v tomto spore žalovanom v 1. rade, a to titulom zaplata sumy vo výške 202.233,94 eura s príslušenstvom, pričom predmetný nárok si uplatňoval na základe uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Rozsudkom č. k. 19C/128/201 -1104 zo dňa 2. augusta 2021 súd prvej inštancie uložil žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu vo výške 101.796,88 eura a vo zvyšku uplatneného nároku žalobcu zamietol. Z dôvodu, že bolo voči nemu podané odvolanie, z pripojeného rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/10/2022-1334 zo dňa 26.10.2022 bolo zistené, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 09.12.2022 a vykonateľnosť 13.12.2022.

3. Súd prvej inštancie sa následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal námietkou žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Konštatoval, že v predmetnej žalobe nebolo medzi stranami sporné, že žalobca v 1. rade postúpil na žalobcu v 2. rade pohľadávku voči žalovanému v 1. rade v sume 202.233,94 eura, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.09.2012. Nadväzujúc na uvedené vyslovil, že čo sa týka aktívnej legitímácie na podanie odporovacej žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka je aktívne vecne legitimovaný ten, kto mal voči dlžníkovi pohľadávku v dobe, kedy bol urobený odporovaný právny úkon, a to i nesplattnú pohľadávku, alebo pohľadávku, ktorá má na základe vzniknutého záväzkového právneho vzťahu vzniknúť v budúcnosti. Vyslovil, že v danom spore bolo jednoznačne preukázané, že síce pohľadávka vznikla žalobcovi v 1. rade, ale žalobca v 1. rade predmetnú pohľadávku postúpil žalobcovi v 2. rade, z čoho jednoznačne vyplynulo, že aktívne legitimovaným mal byť len žalobca v 2. rade, na ktorého bola predmetná pohľadávka postúpená. Preto uzavrel, že v danom spore vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca v 1. rade nebol aktívne vecne legitimovaný.

4. Zaoberajúc sa ďalšou námietkou žalovaných o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol urobený právny úkon. Pasívne vecne legitimovaná je tak zásadne osoba, ktorá získala odporovateľným právnym úkonom majetkový prospech. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobcovia si touto žalobou uplatňujú nárok voči osobe, ktorá predmetnú nehnuteľnosť v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 07.09.2011 previedla t.j. voči žalovaným a nie voči osobe, v prospech ktorej bol urobený právny úkon, preto mal súd prvej inštancie jednoznačne za preukázané, že v tejto časti žalovaný v 1. rade nemá pasívnu legitímáciu, a to z dôvodu,

že právny úkon bol urobený v prospech K. L. I., ktorý mal byť v tejto časti označený ako žalovaný, čiže jemu svedčila pasívna vecná legitímácia.

5. V súvislosti s druhým uplatneným nárokom, t. j. v súvislosti s určením, že darovacia zmluva zo dňa 16.07.2012 uzavretá medzi darujúcim K. L. I. a obdarovanou žalovanou v 2. rade je voči žalobcom v 1. rade a v 2. rade neúčinná, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v 2. rade môže s úspechom odporovať právnomu úkonu podľa § 42b Občianskeho zákonníka len voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Poukázal na skutočnosť, že u K. L. I. sa na základe darovacej zmluvy už sporná nehnuteľnosť nenachádza, bola prevedená na žalovanú v 2. rade, takže predmetnou žalobou sa mohol žalobca v 2. rade domáhať len náhrady voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech, teda voči žalovanej v 2. rade. Zároveň usúdil, že žalobca v 2. rade sa od žalovanej v 2. rade môže domáhať len získaného prospechu z predmetného právneho úkonu, a to z dôvodov uvedených § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, avšak vzhľadom na túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za to, že ani žalovaná v 2. rade nie je v predmetnej veci o vyslovenie neúčinnosti darovacej zmluvy pasívne legitímovaná.

6. Záverom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sumarizoval, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, ako aj zistený skutkový stav prihladol na vznesenú námietku žalovanými ohľadom nedostatku aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie, keď mal za to, že žalobca v 1. rade nie je aktívne legitímovaný na podanie predmetnej žaloby vzhľadom na postúpenie pohľadávky žalobcovi v 2. rade a zároveň bolo preukázané, že žalovaní v 1. rade a v 2. rade nemajú pasívnu legitímáciu v danom spore a z toho dôvodu žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Tiež konštatoval, že daný spor nepreskúmaval z hľadiska hmotnoprávnych predpisov, a to vzhľadom na vyššie uvedený nedostatok aktívnej ako i pasívnej vecnej legitímácie.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP majúc pritom za to, že keďže žalovaní v 1. a 2. rade boli v spore úspešní v celom rozsahu, priznal im voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu ich plného úspechu 100 % nárok na náhradu trov prvoinštančného konania s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti daného rozhodnutia samostatným rozhodnutím.

8. Zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie včas podaným spoločným odvolaním napadli žalobcovia v 1. a 2. rade, navrhujúc zmenu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom tak, že odvolací súd ich nároku vyhovie, alternatívne navrhli zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie veci tomuto súdu. V úvode podaného odvolania poukázali na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. Namietli, že odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie je nepreskúmateľné a tým pádom nezákonné. V súvislosti s právnym záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade uviedli, že je pravdou, že žalobca v 1. rade postúpil na žalobcu v 2. rade pohľadávku voči žalovanému v 1. rade, ktorá vznikla vyplatením kúpnej ceny za nehnuteľnosť a ktorú žalovaný v 1. rade nevrátil žalobcovi v 1. rade. Napriek uvedenému poukázali na skutočnosť, že žalobca v 1. rade vyplatil finančnú sumu žalovaným (obom manželom G.) v úvode ich vzájomného vzťahu a táto suma nebola predmetom postúpenia na žalobcu v 2. rade. Z uvedeného dôvodu zastali názor, že žalobca v 1. rade je v tomto konaní aktívne vecne legitímovaný.

9. V súvislosti s pasívnou vecnou legitímáciou mali za to, že je potrebné špecifikovať, kto mal z právnych úkonov, ktoré sú predmetom žaloby, prospech. Poukázali na rozsudok Okresného súdu v Nitre sp. zn. 19C/128/2013 zo dňa 02.08.2021, z ktorého vyplynulo, že A. G. je povinný zaplatiť E. B. (pôvodne A. A. B.) sumu 101.796,88 eura. Ide o časť kúpnej ceny z celkovej sumy 202.233,94 eura, ktorú A. A. B. B. A. G. titulom kúpnej ceny za dom A. G. však tento dom následne odpredal ďalšej osobe Q. R. a A. A. B. nevrátil ani euro. Vec je toho času na dovolacom súde na základe dovolania žalobcu. Z vykonaného dokazovania v tomto konaní nevyplynulo, či rodinný dom, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy bol v BSM manželov Sviatkových alebo nie, a to napriek tomu, že podľa listu vlastníctva bol vo výlučnom vlastníctve A. G.. Žalobcovia vyjadrili presvedčenie, že A. G., ako aj jeho manželka (žalovaní) vedeli, že budú musieť vrátiť kúpnu cenu alebo jej časť kupujúcemu, teda A. A. B., a preto sa podľa názoru žalobcov žalovaný v 1. rade zbavil jediného svojho majetku – bytu, aby oň nemohol prísť v prípade exekúcie, ale zároveň tak, aby tento byt zostal „v rodine“. Z toho dôvodu manželka G., keďže tento byt mali v BSM, previedli byt na pána K. L. I.. Pán K. L. I. následne byt previedol len na žalovanú v 2. rade I. J. G.. Takýmto spôsobom sa manželka G. za pomoci K. L. I. zbavili rizika, že byt môže byť exekúovaný za účelom uspokojenia

pohľadávky žalobcov. Skutočnosť, že K. L. I. je rodinný príslušník, a teda blízkou osobou I. J. G., tá to vypovedala v konaní vedenom na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 17C/475/2015. Uviedli, že v tom istom konaní K. L. I. potvrdil, že za byt v rozpore s kúpnu zmluvou nezaplatil manželom Sviatkovým kúpnu cenu a touto skutočnosťou aj odôvodnil, prečo previedol byt na I. J. G. formou darovacej zmluvy. Zaujali názor, že presne v tomto je zrejmy úmysel všetkých účastníkov, teda manželov G. a K. L. I. znemožniť žalobcom uspokojenie pohľadávky a zároveň ochrániť byt pred exekúciou. Konštatovali, že ak by K. L. I. chcel vrátiť byt predávajúcim manželom G., tak by spolu spisali odstúpenie od zmluvy, čo je pre správu katastra titulom na zapísanie nehnuteľnosti pôvodným vlastníkom, teda manželom G.. V tomto prípade bolo podľa názoru žalobcov zrejme, že kto mal z právnych úkonov, ktoré sú predmetom žaloby, prospech, keď mali za to, že to boli manželia G., teda žalovaní. Zastali názor, že oba právne úkony, ktoré sú predmetom tohto konania, je nutné vnímať ako jeden proces, ktorého konečným cieľom je prospech manželov G. a znemožnenie žalobcom domôcť sa svojich peňazí. Žalobcovia vyjadrili presvedčenie o správnosti ich postupu resp. o správnosti žalovania manželov G., pretože podľa ich názoru len oni a nikto iný, mali prospech z napádaných právnych úkonov. Tiež zastali názor, že napriek tomu, že všetky dôkazy vykonané pred súdom prvej inštancie vo svojom súhrne jednoznačne neosvedčili pochybenie žalobcov súd nepochopiteľne tieto dôkazy vyhodnotil nesprávne v neprospech žalobcov.

10. K odvolaniu žalobcu zaslali písomné vyjadrenie žalovaní navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v napadnutých častiach, potvrdil ako vecne správny a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Zastali názor, že súd prvej inštancie prejednávajú vec správne právne posúdil a s vydaným rozsudkom sa stotožňujú, pokladajú ho za dostatočne odôvodnený, jasný, zrozumiteľný a vecne správny. V plnom rozsahu poukazujú na ich doterajšie vyjadrenia. Mali za to, že z obsahu podanej žaloby, ako aj z podaného vyjadrenia žalobcu v 1. rade zo dňa 02.06.2015 a ani zo samotného odvolania nie je možné posúdiť, aké rozhodujúce udalosti viedli žalobcov k podaniu žaloby, resp. nie je možné ani identifikovať, z akých konkrétnych okolností má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku v rámci inštitútu odporovacej žaloby. V plnom rozsahu popreli jednotlivé tvrdenia žalobcov, pretože sa nezakladajú na pravde a považujú ich za zavádzajúce, účelové a zároveň boli navzájom nesúvisiace, pričom z nich nebolo možné zistiť ani jednoznačný skutkový dej, ktorý sa snažia žalobcovia vykresliť pre naplnenie podmienok § 42a Občianskeho zákonníka a nasl. resp. pre preukázanie dôvodnosti a prípustnosti žaloby. Nesúhlasili s tým, že žalobca v 1. rade vyplatil akúkoľvek finančnú sumu za akúkoľvek nehnuteľnosť obom žalovaným, keď mali za to, že o takejto skutočnosti žalobcovia nepredložili žiadne dôkazy, pričom žalovaná v 2. rade nikdy žiadne peniaze od žalobcov neprijala, a to ani v rámci BSM. Namietli, že žalobcovia v odvolaní nijakým spôsobom aktívnu legitimáciu žalobcu v 1. rade nezrejmili a nepodložili dôkazmi. Neidentifikovali konkrétne údajnú dlžnú sumu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, ani to aká suma mala byť teda postúpená zo žalobcu v 1. rade na žalobcu v 2. rade. Uviedli, že akákoľvek finančná transakcia, ktorá sa mala medzi sporovými stranami udiť v priebehu niekoľkých rokov sa uskutočnila len medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným v 1. rade, keď žalovaná v 2. rade so žalobcami neuskutočnila žiadny právny úkon, ktorý by mal byť predmetom skúmania v rámci tohto sporu a žalobcovia v súdnom konaní nepreukázali ani opak. Žalovaní mali za to, že žalobcovia sa snažia klamlivým a zavádzajúcim spôsobom bez náležitého objasnenia napasovať aktívnu legitimáciu aj na žalobcu v 1. rade. Dodali, že aktívna vecná legitimácia na podanie odporovacej žaloby svedčí veriteľovi vymáhateľnej pohľadávky. V intenciách podanej žaloby však nebolo zrejme, kto zo žalobcov je veriteľom akej konkrétnej vymáhateľnej pohľadávky. Žalovaní mali jednoznačne za to, že žalobca v 1. rade, ako ani žalobca v 2. rade nijakým spôsobom v predloženej žalobe a vo vyjadrení zo dňa 02.06.2015 svoju aktívnu vecnú legitimáciu nezdôvodnili a nepreukázali. Za nepravdivé považovali to, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom dotknutej kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 boli v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných, keď je absolútne vylúčené, že zmluvnou stranou dotknutej kúpnej zmluvy bola žalovaná v 2. rade, alebo že by v tejto súvislosti mali byť žalovanej v 2. rade vyplatené akékoľvek finančné prostriedky. Žalovaná v 2. rade nie je dlžníčkou ani jedného zo žalobcov titulom vrátenia akejkoľvek kúpnej ceny, či akýchkoľvek iných finančných plnení. Mali za to, že vyššie uvedené bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/50/2020 zo dňa 23.09.2020 s tým, že voči žalovanej v 2. rade bolo uvedené súdne konanie (sp. zn. 19C/128/2013) právoplatne zastavené pre nedostatok jej pasívnej vecnej legitimácie. Uzavreli, že v tomto súdnom konaní absentuje veriteľsko-dlžnícky vzťah medzi žalovanou v 2. rade a žalobcami, a teda neboli naplnené podmienky pre to, aby sa mohlo konať o odporovacej žalobe vo vzťahu k žalovanej v 2. rade.

11. K ďalšej časti odvolania zdôraznili, že pasívne vecne legitimovanou je v zmysle § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka tretia osoba, profitujúca z odporovaného právneho úkonu s tým, že samotný

dlužník nemôže byť v odporovacom konaní úspešne žalovaný. Ak žalobcovia tvrdia, že ktorýkoľvek zo žalovaných je údajne ich dlužníkom (bez riadneho identifikovania vymáhateľnej pohľadávky), potom ani jeden zo žalovaných nemôže byť v tomto súdnom konaní pasívne vecne legitimovaným. Kúpna zmluva, predmetom ktorej bol predaj bytu zo žalovaných na pána I. bola dohodnutá ako odplatný právny úkon, preto ak žalobcovia chceli dosiahnuť stav, kedy by bola kúpna zmluva voči nim neúčinná, mali si tento nárok uplatniť voči pánovi I. ako tretej osobe, ktorá by mala mať z odporovateľného právneho úkonu údajne prospech. Záverom zastali názor, že žalobcovia v tomto konaní neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k vedomosti tretej osoby o údajnom úmysle. Zdôraznili, že nikdy nemali úmysel ukrátiť nijakého veriteľa, keďže tento ich úmysel neexistoval a ani nikdy nebol preukázaný.

12. Ďalšie podania v odvolacom konaní podané stranami sporu neboli.

13. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že kúpna zmluva zo dňa 07.09.2011 (č. I. 18) uzatvorená medzi žalovanými v 1. a 2. rade na jednej strane ako predávajúcimi a K. L. I. ako kupujúcim na strane druhej, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva nehnuteľnosti - bytu evidovaného na LV č. XXXX, kat. úz. C., je voči nim neúčinná. Ďalším výrokom sa domáhali určenia, že darovacia zmluva zo dňa 16.07.2012 (č. I. 22) uzavretá medzi K. L. I. a žalovanou v 2. rade, predmetom ktorej bolo darovanie tej istej vyššie uvedenej nehnuteľnosti, je voči žalobcom neúčinná. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom (bližšie citovaným v záhlaví tohto rozhodnutia), ktorým žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovaným voči žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Súd prvej inštancie jednak dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v 1. rade v dôsledku postúpenia pohľadávky na žalobcu v 2. rade, ako aj dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaných v 1. a 2. rade, majúc pritom za to, že prvý právny úkon bol urobený v prospech K. L. I., ktorý mal byť označený ako žalovaný a ohľadom druhého právneho úkonu mal za to, že u K. L. I. sa sporná nehnuteľnosť nenachádza, preto sa mohol žalobca v 2. rade domáhať len náhrady voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (žalovanej v 2. rade) a to zaplata peňažnej náhrady, preto ani žalovanú v 2. rade nepovažoval za pasívne vecne legitimovanú v konaní o vyslovenie neúčinnosti darovacej zmluvy. Z hľadiska hmotnoprávneho nárok žalobcov súd prvej inštancie vec nepreskúmaval.

16. Žalobcovia v podanom odvolaní poukazovali na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 psím. e), f) a h) CSP namietajúc, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, tiež, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci. Okrem toho žalobcovia namietali aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 220 ods. 2 CSP a tým pádom aj jeho nezákonnosť.

17. K odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, a teda naplní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

18. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

19. Ďalej žalobcovia tvrdili, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle vyššie uvedených odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právne záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcov v 1. a 2. rade, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vo výroku vecne správne. Následne vysporiadajúc sa s námietkami žalobcov v 1. a 2. rade ako odvolateľov v odvolacom konaní uvádza ďalšie dôvody pre upresnenie a doplnenie právnych záverov súdu prvej inštancie.

21. Vychádzal pritom z toho, že pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

22. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že vecnú legitímáciu oboch sporových strán, t.j. aktívnu i pasívnu, treba skúmať u každého odporovaného právneho úkonu samostatne a to podľa stavu v čase jeho uskutočnenia, t.j. podľa stavu medzi kým boli odporované úkony uskutočnené a nie podľa výsledného stavu (po nich), teda stavu, ktorý vo výsledku na práva a povinnosti sporových strán nastal, t.j. dôsledkoch, ktoré po nich nastali. Vzťah odporovaného úkonu a jeho následku teda musí byť v priamej príčinnej súvislosti.

23. Odvolací súd sa preto primárne zaoberal odvolacou námietkou žalobcov, v rámci ktorej namietali nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade. Mali za to, že žalobca v 1. rade je aktívne vecne legitímovaným subjektom v tomto konaní. V odvolaní uviedli, že žalobca v 1. rade v úvode vzájomného vzťahu s manželmi G. (žalovanými – poznámka odvolacieho súdu) týmto vyplatil finančnú sumu a táto nebola predmetom postúpenia na žalobcu v 2. rade (teda malo ísť o finančnú sumu nad rámec sumy 202.233,94 eura – t.j. sumy vyplatenej žalobcom v 1. rade žalovanému v 1. rade titulom zálohu za kúpnu cenu podľa kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007, ktorá je zabezpečená uznaním dlhu zo strany žalovaného v 1. rade v prospech žalobcu v 1. rade - poznámka odvolacieho súdu).

24. Zaoberajúc sa nastolenou odvolacou námietkou žalobcov odvolací súd mal za to, že žalobcovia v 1. a 2. rade žiadnym spôsobom v odvolaní bližšie nešpecifikovali finančnú sumu, ktorá mala byť vyplatená obidvom žalovaným spoločne ako manželom zo strany žalobcu v 1. rade a nebola predmetom postúpenia pohľadávky zo žalobcu v 1. rade na žalobcu v 2. rade. Takáto pohľadávka pritom nebola špecifikovaná ani v žalobe žalobcov, a preto právny názor súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade je aj podľa názoru odvolacieho súdu správny. Pre podporu správnosti daného názoru súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobca v 1. rade disponoval voči žalovanému v 1. rade pohľadávkou v zmysle uznania dlhu žalovaným v 1. rade zo dňa 20.10.2011 titulom zálohu za kúpnu cenu v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 v úhrnej sume 202.233,94 eura. Iný dlh, ktorý by mohol byť podkladom pre odporovateľnosť právneho úkonu, a ktorým by disponoval žalobca v 1. rade a nebol postúpený na žalobcu v 2. rade voči obidvom žalovaným ako manželom v žalobe tvrdený nebol a nebol ani preukázaný počas konania a za týmto účelom zo strany žalobcov nedošlo ani k prípadnému návrhu na rozšírenie ich žalobného nároku (§ 140 ods. 1 CSP). Vychádzajúc pritom z ustanovenia § 150 ods. 1 CSP odvolací súd mal za to, že predmetné ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8). V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Rozsudok v sporovom konaní (v zásade) zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd však má možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení, výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhl, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená, prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán. Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Žalobcovia v 1. a 2. rade v danom spore pritom jednoznačne tvrdili a preukázali len to, že žalovaný v 1. rade uznal svoj dlh voči žalobcovi v 1. rade v celkovej výške istiny 202.233,94 eura. Dňa 26.09.2012 žalobca v 1. rade ako postupca zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil na žalobcu v 2. rade ako postupníka pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému v 1. rade titulom zálohu za kúpnu cenu v hodnote 202.233,94 eura. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo teda zrejmé, že v tomto konaní, ani v konaní, na ktoré poukazoval žalobca v 1. rade, ktorého predmetom bolo zaplatenie sumy 202.233,94 eura pod sp. zn. 19C/128/2013, si žalobca v 1. rade neuplatnil voči žalovaným žiadnu ďalšiu pohľadávku, t.j. nad rámec sumy 202.233,94 eura (práve naopak žalovaný v 1. rade si započítal vlastné pohľadávky voči žalobcovi v 1. rade a to aj náhradu škody za znehodnotenie nehnuteľnosti a táto pohľadávka bola súdom priznaná). Ak teda žalobcovia v podanom odvolaní tvrdia, že žalobca v 1. rade voči žalovaným v 1. a 2. rade disponuje aj inou pohľadávkou, bolo jeho povinnosťou túto jasne a zrejme špecifikovať v konaní pred súdom prvej inštancie a tiež realizovať postup podľa § 140 a nasl. CSP, nakoľko predmetom žaloby nie je len petit žaloby, ale aj skutkové tvrdenia, nachádzajúce sa v žalobe. Uvedený záver umocňuje i poukaz na skutočnosť, že žalobcovia boli v priebehu konania na prvej inštancii právne zastúpení advokátom, teda súd prvej inštancie nemal voči nim poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach. Zároveň žalobcovia ani v rámci podaného odvolania neuviedli žiadnu konkrétnu finančnú sumu resp. výšku pohľadávky, ktorou by disponovali voči žalovaným v 1. a 2. rade. Možno teda uzavrieť, že odvolacia argumentácia žalobcov o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade v tomto konaní, viažucej sa na inú pohľadávku ako tú, ktorá bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.09.2012 na žalobcu v 2. rade, nie je dôvodná.

25. Ďalej predmetom odvolania bola i námietka, týkajúca sa nesprávneho posúdenia otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaných súdom prvej inštancie. Žalobcovia mali za to, že pasívna vecná legitímácia žalovaných v 1. a 2. rade je daná, keď jedine žalovaní v 1. a 2. rade a nikto iný, mali z právnych úkonov prospech.

26. Odvolací súd preskúmavajúc uvedenú námietku bol toho názoru, že právny názor súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v súvislosti s odporovateľnosťou resp. neúčinnosťou uplatnenou žalobcami voči právnemu úkonu – kúpnej zmluve zo dňa 07.09.2011 (č. l. 18) uzatvorenej medzi žalovanými na jednej strane ako predávajúcimi a K. L. I. ako kupujúcim na strane druhej, je relevantný. Objektívne odporové právo možno charakterizovať ako súhrn hmotnoprávných noriem, regulujúcich vzájomné vzťahy veriteľa a dlžníka v situáciách, keď dlžník zodpovedá za splnenie svojho dlhu tým majetkom, ktorý sa už nenachádza v jeho majetkovej dispozícii; ako aj právne vzťahy veriteľa, dlžníka a adresáta subjektívneho odporového práva veriteľa. Naposledy menovanú tretiu osobu možno charakterizovať ako osobu pasívne vecne legitimovanú zo subjektívneho odporového práva veriteľa. Subjektívne odporové právo veriteľa smeruje voči tretej osobe, t. j. subjektu, do ktorého majetkovej sféry prešla časť alebo celý majetok dlžníka ako následok reprobovaného (odporovateľného) právneho úkonu medzi touto treťou osobou a dlžníkom. Vzhľadom na uvedené bolo teda zrejmé, že tak ako správne uviedol súd prvej inštancie (pozri bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku), osobou majúcou prospech z odporovateľného právneho úkonu je K. L. I.. Práve K. L. I. ako kupujúci v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 je osobou, do ktorej majetkovej sféry prešiel majetok dlžníka (byt - evidovaný na LV č. XXXX, kat. úz. C.), resp. je osobou jedinou, ktorá mohla mať pravdepodobný prospech z ukracujúceho právneho úkonu (t. j. vzhľadom na skutočnosť, že v danom konaní sa neposudzovali hmotnoprávne predpoklady nároku žalobcov nie je možné ustáliť, že je skutočne osobou majúcou prospech z ukracujúceho právneho úkonu – to by bolo predmetom ďalšieho dokazovania). Tento právny záver má svoj základ v zákonnom ustanovení použitom súdom prvej inštancie a to v § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré zákonné ustanovenie platí bez ohľadu na subjektívne presvedčenie žalobcov o tom, kto z právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 mal, alebo mohol mať v konečnom dôsledku prospech.

27. Sumarizujúc odvolacím súdom vyššie uvedené, pasívne vecne legitimovanou osobou v tomto spore, resp. osobou, voči ktorej sa mohol veriteľ (žalobca v 2. rade) domáhať odporovateľnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007 je kupujúci K. L. I., tak ako správne zaujal názor súd prvej inštancie. Ak teda žalobcovia neuplatnili svoju žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu voči K. L. I., ale voči žalovaným, uvedená skutočnosť nevyhnutne vedie k zamietnutiu žaloby v 1. petite z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie resp. vecnej legitímácie na žalovanej strane.

28. S uvedeným právnym názorom súvisí aj druhý právny úkon a to darovacia zmluva zo dňa 16.07.2012 (č. l. 22), ktorá bola uzavretá medzi K. L. I. ako darcom a žalovanou v 2. rade ako obdarovanou, predmetom ktorej bola tá istá nehnuteľnosť ako v prípade kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2007. V tejto súvislosti však odvolací súd na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie je v prvom rade toho názoru, že tomuto právnemu úkonu v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného zákonného ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné odporovať a to z dôvodu, že zo strany žalobcov nebolo preukázané, že by ich dlžníkom bol darca K. L. I.. V zmysle platnej právnej úpravy odporového práva podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú súd prvej inštancie správne použil na zistený skutkový stav, týkajúci sa darovacej zmluvy, je potrebné v prvom rade ustáliť, že uplatniť odporovaciu žalobu, resp. domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu, sa môže veriteľ len voči právnemu úkonu dlžníka, ak týmto úkonom ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je tomu tak práve z dôvodu, že pojmovým znakom ukracujúceho právneho úkonu je práve to, že subjektom realizujúcim tento úkon s treťou osobou je dlžník. Inak povedané domôcť sa v rámci odporovateľnosti neúčinnosti právneho úkonu možno len voči úkonu zrealizovanému dlžníkom veriteľa, a nie voči akémukoľvek inému úkonu tretej osoby. Účelom a zmyslom objektívneho odporového práva je kvalifikovaná majetková saturácia veriteľa, spočívajúca v reštitúcii pôvodného zodpovednostného vzťahu veriteľa a dlžníka len v prípadoch, keď je tento vzťah modifikovaný takým konaním dlžníka, ktoré objektívne odporové právo kvalifikuje ako konanie ukracujúce možnosť veriteľa uspokojiť sa z majetku dlžníka. Takéto konanie výlučne dlžníka je právne reprobované a vyvoláva následok vo forme vzniku tzv. subjektívneho odporového práva veriteľa. Obsahom tohto práva je oprávnenie domáhať sa tzv. relatívnej neúčinnosti len právnych úkonov dlžníka

(nie právnych úkonov, ktorých účastníkom dlžník nie je), ktoré spĺňajú pojmové znaky ukračovania veriteľa.

29. Darovacia zmluva zo dňa 16.07.2012 (č. I. 22), ktorá bola uzavretá medzi K. L. I. ako darcom a žalovanou v 2. rade ako obdarovanou, nepredstavuje teda v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému možno odporovať. Inak povedané predmetná darovacia zmluva nie je úkonom dlžníka žiadneho zo žalobcov, ale je právnym úkonom uzatvoreným medzi tretími osobami, ktoré nie sú dlžníkom veriteľa. Možno teda uzavrieť, že voči vyššie definovanej darovacej zmluve žalobcom ako neveriteľom darcu neprináleží, v zmysle platnej právnej úpravy odporového práva, právo mu odporovať resp. domáhať sa jeho neúčinnosti z toho dôvodu, že tento právny úkon nie je právnym úkonom ich dlžníka, ale iných, tretích osôb; žalobcovia teda nemajú aktívnu vecnú legitimáciu, ako ani žalovaný v 1. rade nemá pasívnu vecnú legitimáciu, nakoľko nebol obdarovaný (čo nebolo ani sporné). Veriteľovi v takomto prípade zostáva súdom prvej inštancie uvádzané právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech v zmysle § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, avšak ustálenie osoby je až vecou hmotnoprávneho posúdenia.

30. Ohľadom žalobcami namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia a nesprávnej aplikácie § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd, ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. V danom prípade odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie aj z hľadiska naplnenia predpokladov podľa § 220 ods. 2 CSP, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie dané predpoklady spĺňa. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Iba stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 220 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným, čo nepredstavuje prejednávaný prípad.

31. Zároveň odvolací súd dodáva, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods.2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

32. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade nie je dôvodné, a teda nie je spôsobilé priviesť zmenu (§ 388 CSP), alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP).

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči neúspešným žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %) s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§262 ods. 2 CSP).

34. Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).